

Piotr Marciniak

Zaśpiew

Odeszłaś z burzą
I wrócisz z wiatrem
I będzie mrok na naszej łące
A twoja młoda biała twarz
Będzie jak słowo
Przed świtem cicho odchodząca
I będzie brzask
Co z mroku rząd wierzb starych wyłoni
I będzie mgła
Co twoją twarz
Przed tym dawnym moim wzrokiem zasłoni

I będzie kielich wina czerwonego
Niewypity do dna
I rzędy panien z mgły przez wiatr przygnane
A wśród nich i ta
Co dzisiaj jest
Chociaż nigdy tu przedtem nie była
Co w mroku śpiewa i tańczy z innymi
Mimo iż żadna matka jej nie urodziła

Twój śpiew rozbiegnie się po łące
I tu i tam będzie
I twoją postać też będę widział
I to wszędzie
A potem taki jasny świt nastanie
Od wody z fiordu słony
I będzie piękniął z każdą chwilą
A ja będę czekał
Twojego śpiewu od dawna spragniony

Znalazłem twoje łzy
Obok wierzby
Tej w skały nad fiordem wrośniętej
W której wtedy rozpaliliśmy ognisko
Odszukałem też twoje słowa
Leżały obok ścieżki... tak bardzo blisko

Obok przetrwały
Nasze spojrzenia i twoje stare zaśpiewy
Widać też było
Śladów tancerki nieme cienie
To wszystko kazało wierzyć
W nienarodzonej dziewczyny istnienie

A później nastał zmierzch
Na żer wyszły wilki
I słychać było ich głodne wycie
Łasiły się do tej dziewczyny
Nienarodzonej
Dopóki ona nie odeszła o świcie

Nad ranem nadleciał wiatr
I ptaki cichły w gniazdach
Zbliżała się burza od piorunów biała
Czekałem na ciebie obok wierzby
Bo tutaj ta twoja dawna pieśń pozostała

Do lotu zerwały się jakieś łabędzie
I był szum ich skrzydeł
I ich śpiew

A później było już tylko pusto
I to wszędzie

I skończyła się burza
Ucichł wiatr co grzmoty przywiódł za rękę
I była cicha nasza łąka
W głębokiej wodzie zatopiona
I nienarodzonej dziewczyny postać tańcząca
I była jej pieśń
Powoli w stronę fiordu z nią odchodząca

Czekałem na ciebie
Lecz wszędzie było pusto
Szumiała nasza wierzba
Czerwieniły się wstające zorze
Później wiatr przywiął twój śmiech
Pobiegłem nad fiord
I widziałem jak odchodziłaś wolno w morze

Po wodach fiordów szłyście obie
Ty naga a ona w białej sukience
Łagodne były fale fiordu
Ja zostałem na brzegu
Patrzyłem jak odchodząc trzymałyście się za
ręce

Z języka szwedzkiego przełożył: Jerzy Marciniak

Jerzy Utkin

nawet ślad

władza
uderza do głowy
z siłą
wodospadu

pyszni się
i pieni

ci
którzy jeszcze wczoraj
mydlili nam
oczy

dziś
umywają ręce

na szczęście już jutro
nie zostanie
po nich

nawet ślad
w pamięci

Dorota Przychodzeń

Żywioł

najpierw był wiatrem
czule wplatał się w jej włosy
nadlatywał znikąd

i po krótkich chwilach pieszczoł
znikał mimochodem!

potem był ogniem
rozgrzanym orężem
namiastkę miłości
zmieniał w wulkaniczne erupcje
i niczym apolloński rydwan
oddawał jej gorejące płomienie!

i stał się wodą
zalewał ją morzem kwiatów
cichy spokojny
nie występował z brzegów!

wreszcie ostał się ziemią
twardy i nieustępliwy
zimny jak głaz
dogorywał w łożu!

Andrzej Bartyński

Ot, o Piotrze Skrzyneckim z Piwnicy pod Baranami

Żył więc w Krakowie Skrzynecki
a było mu Piotr
Odpadło dno od beczki
ot

Śmierć Go zabrała na chwilę
a chwila to takie wieczne cyk
O tyle o ile
o ile ktoś znikł

Grzmijcie fanfary
bębny i kotły
wio wiśta kary
na puchowe koldry
do Nieba
na gęsi anielski puch
gdzie motyl modry
Święty Duch
kładą pasjansa
jeden we dwóch
Stuk stuk do dźwierzy
Stuk stuk puk puk
Kogo to bogi niosą
pyta się Bóg

To ja Panie Boże
ja Piotr Skrzynecki
A tam wiatr się zerwał w modrzewiach
jak sam Penderecki

Otwiera się brama jak w bajce
Piotr urzeczony stoi
ach! Wszyscy Święci witajcie
ja muszę się oswoić

Patrzy się Piotr na zaświaty
szuka kogoś bliskiego
masz ci, Wyspiański z Matejką
prosto do Niego